

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.

📖 Bože, ... Ž 43,3 + uvítání: chceme zaslechnout Boží promlouvání k nám, jeho slovo, které je pro nás jako světlo na cestu v temnotách

🎵 257,1-3

Modleme se: Náš dobrý Bože, tvou vůlí od věčnosti až dosud není nic jiného než naše záchrana. Ty nás chceš vést k sobě po cestách spravedlnosti a důvěry.

My se tomu namnoze bráníme. Vyznáváme, že nerozumíme tvým způsobům, že je nám zatěžko se na tebe spolehnout, odevzdat se do tvých rukou a čekat na projevy tvé moci. Když my sami nevíme, je pro nás nesmírně těžké věřit, že ty víš a máš řešení. Prosíme tě, odpusť nám to. Smiluj se nad námi nebohými hříšníky.

Tys vydal, Bože, svého jediného Syna do utrpení a na smrt, abys tak zlomil veškerou moc zla a naší pomíjivosti. Dej, ať tuto oběť máme vždy v úctě a nezapomínáme na ni, kdykoli se sami s utrpením a smrtí potkáme. Neboť tvá láska zůstává věrně s námi a skrze Ježíše Krista nám otevírá vždy cestu dál, cestu pokoje, radosti a života.

Abychom nepodlehli pokušením, nepadli ve zkouškách a zůstali vždy tvými služebníky a těmi, kdo ti pevně důvěřují, k tomu nám, prosíme, dej svého Ducha. Kéž nás posiluje a drží! Amen

🎵 Svítá 147

promluva – vyslání do NŠ

📖 Jk 1,2-6.12

🎵 25,1-2.6-7 (první dvě a poslední dvě)

„Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mk 10,45) Kéž nás tvůj příklad, náš Pane, přitahuje, vede a povzbuzuje k určené službě a vytrvalosti v ní.

📖 Gn 22,1-14a

Základní otázka, na kterou si musíme, sestry a bratři, nad tímto oddílkem odpovědět, je následující: Kdo je hlavní postavou? A co je hlavní děj, o který jde? Tohle totiž zásadně ovlivní naše vnímání toho příběhu i jeho zásadních výpovědí.

Mohlo by se zdát, že se tu jedná o Izáka a jeho obětování. Tak se to namnoze shrnuje a nadepisuje v moderních vydáních Bible. Pak by se naše pozornost upřela na to, jak to ten nebohý hoch prožíval a zda tím neutrpěla jeho psychika. A největším dramatem by bylo, zda to Izák vůbec přežije.

Proti tomu ale mluví dvě zásadní věci. Jednak Izák je v tom příběhu osobou, která až na jedinou výjimku nejedná, nic neříká. Je spíš rekvizitou, je skoro jako jeden z mnoha dalších tam jmenovaných předmětů. A pak hned v úvodu nemáme přeslechnout, že nám sám biblický text sděluje, jak chce být vnímán a čten. Hned na začátku je nám jasně řečeno, na koho se máme soustředit a o co jde: „Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet.“ Žádné obětování Izáka! Ale Abrahamova zkouška. Hlavní jednající postavou je Abraham. To největší drama se odehrává v tom, zda obstojí či neobstojí ve zkoušce, zda přežije nebo nepřežije Abrahamova víra v Boha. Je to jeden z příběhů o Abrahamovi, a nikoli o jeho synu Izákovi.

A tak Bůh oslovuje Abrahama. Posílá ho na cestu tam, kam mu sám ukáže. Není to poprvé. Takhle už Abraham jednou šel. Úplně na začátku svých příběhů. Byl osloven Bohem a poslechl, vstal a šel. Vzal s sebou nějaké blízké osoby a nějaké služebnictvo a šli podle Božího slova. A tomu se říká počín víry, pravzor víry.

Jak velmi podobnou scénu máme dnes před sebou. Znovu Bůh posílá Abrahama na cestu kamsi, kam mu sám ukáže. A Abraham s sebou bere blízkého člověka a nějaké služebnictvo. Podobný průvod, podobná scéna. Aby taky ne. Jde zase o Abrahamovu víru. O její zkoušku, o to, zda ještě stále Abraham věří Bohu. Zda na jeho slovo dá, zda poslechne jako kdysi. Sami dobře víme, že se i naše víra mění, tu je pevnější, tu kamsi mizí. Někdy je pro nás poslušnost Božího volání naprostou samozřejmostí, jindy jsme jak hluší, zatvrzelí, neochotní, vzpurní. Bůh se rozhodl si Abrahama vyzkoušet, jak na tom teď zrovna je. A zvolil si k tomu dost drsný způsob: ohrožení

života někoho z nejbližších, ohrožení života jeho vlastního dítěte.

Jeden starý židovský komentář tu úvodní pasáž převypráví následovně: „Abrahame.“ „Tu jsem.“ „Vezmi svého syna.“ „Kterého? Mám přece dva.“ (Totiž Izmaela a Izáka.) „Vezmi toho jediného.“ „Ale ten jeden je jediný z jedné matky a ten druhý je jediný z druhé matky.“ „Vezmi toho, kterého miluješ.“ „Ale já miluji oba.“ „No tak dobře,“ říká nakonec Bůh: „Vezmi Izáka.“

A Abraham to učiní. Vydá se vstříc nejisté budoucnosti. Tak jako kdysi i dnes dá na Boha víc než na cokoli jiného. Dá svou budoucnost v sázku. Znejistí své jistoty, otřese jimi. Kvůli Bohu.

Ale není to nijak snadné. To pravé drama se odhalí ve chvíli, kdy promluví jeho syn: „Vše je připraveno, ale kde je beránek k zápalné oběti?“ Abrahamova odpověď není vytáčka, ale ukazuje na nesmírně těžký vnitřní zápas o víru: „Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ Abraham vlastně říká: „Já nevím, já nevidím žádné dobré řešení. Ano, jsem zmatený a nejistý. Doufám však, že Bůh vidí. Mám naději, že Bůh ví, že on má jasno. Jedinou jistotu uprostřed těchto zmatků mám v něm, že on to všechno dobře řídí. Tedy snad, doufám. Spoléhám na něj.“ A šli oba spolu dál.

Tady už by to mohlo skončit, ne? Proč ještě pokračovat? Abraham se přece odevzdal plně do Božích plánů. Nebo snad ne? Mnohokrát už jsme asi slyšeli, že slova jsou jedna věc a skutky, činy druhá. A o to se tu ještě hraje. Důvěřuje Abraham plně Bohu? To se musí ukázat. Jdi a šel. Obětuj. A co bude teď? Postaví oltář, sváže Izáka, vezme do ruky nůž? To je to drama víry, drama spolehnutí se na to, že Bůh ví, co dělá, ví, co chce, ví, kam míří. I když my nevíme. Vůbec nevíme. Bůh vidí dál, k cíli. A vidí i cestu k němu. Tady příběh zkoušky vrcholí. A Abraham se sám od sebe nezastaví. Ačkoli by jistě mohl vznést množství rozumných důvodů, proč už dál nepokračovat, že to přece nedává smysl, že to po něm nikdo, opravdu nikdo nemůže chtít. Abraham se sám nezastaví.

„Stop. Stačí. Poznal jsem, že jsi bohabojný.“ Zastavit jej musí svým slovem zase ten, kdo ho uvedl svým slovem do pohybu. A on tak činí. Protože on nechce věci nesmyslné. Ale on chce, aby lidská víra obstála. Aby byla skrze zkoušku upevněna. Proto může na konci

už bez otazníků, bez pochybností a s jistotou Abraham vyznat:
„Hospodin vidí.“ On ví, on má jasno. Bůh je skutečně ta jistota, ke
které se lze upnout. Jemu lze věřit. Zjistil to Abraham. A máme to
zjistit i my. Amen

♪ 500

Náš Pane Ježíši Kriste, ty znáš naši cestu, sám jsi ji prošel. Ty znáš
odpovědi na naše otázky, sám sis je kladl. Ty jsi nám blízko, když se
cítíme být opuštěni a Bohu vzdálení, sám jsi to prožil. U tebe se
přimlouváme:

Prosíme tě, provázej na cestě ty, kdo jsou nejistí, nerozhodní,
nevědí si rady, kdo jsou rozerváni různými vlivy a názory. Prosíme za
ty, kdo se bojí toho, co je čeká. Vezmi na sebe to, co je tíží.

Prosíme, abys odpovídal těm, jejichž pláč nikdo neslyší, jejichž
hlasy a volání jsou potlačovány. Staň se jejich obhájcem před
mocnými tohoto světa. Odpovídej i těm, kdo o tobě pochybují.
Promlouvej k jejich srdcím.

Prosíme, všímej si těch, kdo jsou nemocní, kdo zápolí o život
svých milovaných, kdo byli zasaženi ve svém okolí úmrtím. Buď jim
přítomen svou podporou, útěchou, láskou.

Prosíme za tvůj lid, za tvou církev, buď i naší stráží, obdarovávej
nás pokojem, posiluj naši víru, čiň si z nás posly a služebníky
evangelia.

Prosíme, aby se tvé slovo šířilo po všem světě. Kéž působí jednotu
mezi lidmi a národy, rozsévá smír, toleranci a spolupráci. Uzdravuj
narušené vztahy, zaceluj rány bolestivých ztrát, dej vítězit odpuštění
a spravedlnosti.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 324

ohlášky

📖 Ř 12,11n

📖 2Te 3,3.5

♪ 257,4